

Nr 157.

Av herr **Brännström**, om *höjning av det utav Kungl. Maj:t begärda anslaget till lindring i mindre bemedlade patienters å landsbygden sjukvårdskostnader.*

Uti statsverkspropositionen, femte huvudtiteln, punkt 106, angående lindring i mindre bemedlade patienters sjukvårdskostnader, har Kungl. Maj:t av anförda skäl föreslagit riksdagen, att till beredande av sådan lindring anvisa ett förslagsanslag, vilket anslag Kungl. Maj:t funnit kunna nedsättas till 25.000 kr. i stället för det högre belopp, motsvarande 65.000 kr. för halvår, som för 1922 blivit anvisat och även för första halvåret 1923 av medicinalstyrelsen förordats.

Då man vet, att läkaretaxan höjts, att skjutslegan under de senaste åren stigit och tidsförhållandena mana alla, i synnerhet de mindre bemedlade, till all möjlig sparsamhet, måste man fråga: vad är orsaken att ett så behövt anslag, som förenämnda, i så ringa mån anlitas?

Från det för år 1920 anvisade anslaget å 230.000 kr. har, enligt uppgift i kungl. propositionen, utbetalats allenast ett belopp av 3.347 kr. 18 öre. Svaret är detta, att då anslaget, som alltid är inskränkt till de fall, då läkaren företagit sjukbesök på avstånd, överstigande en mil från läkarestationen, utgår å själva läkararvodet och endast å den del som överstiger sju kronor, men icke å den viktigaste ersättningsposten, nämligen läkarens resekostnader, möjligheten till bidrag blivit för de mindre bemedlade allt för snävt begränsad. Se 1 och 2 §§ i kungl. kungörelsen den 18 november 1918. (Sv. förf. saml. nr 843). I likhet med 1916 års provinsialläkaredistriktskommitté håller jag före, att statsbidrag bör utgå ej endast på arvodet utan även på resekostnaden, och förmenar jag att denna fråga ingalunda står i så nära samband med frågan om defi-

nitiv lönerreglering för förste provinsialläkare och provinsialläkare, att med prövningen av densamma bör anstå tills sistnämnda fråga fått sin lösning. Även ett blivande statsbidrag å resekostnaden bör utgå endast för sjukbesök, som företages på ett avstånd, överstigande en mil från läkarestationen. Statsbidraget torde ej bära överstiga en tredjedel av resekostnaderna. Vid den förmån som sålunda beredes de mindre bemedlade kan bidraget för själva läkarearvodet, nu utgående med $\frac{2}{3}$ av den del som överstiger 7 kr., kunna något minskas. Jämväl bidraget till arvodet bör sättas till $\frac{1}{3}$, därvid dock sjukronorsgränsen bör slopas.

Vid ett bifall till förevarande av mig gjorda förslag lär det av Kungl. Maj:t äskade anslag bära höjas, och torde en höjning till det av medicinalstyrelsen föreslagna beloppet 65.000 kr. för halvår vara tillräckligt.

I förmodan att om riksdagen bifaller den föreslagna höjningen i anslaget, Kungl. Maj:t skall vidtaga de ändringar i ovannämnda författning, som betingas av vad jag härovan anfört, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att till beredande av bidrag i enlighet med vad ovan föreslagits och i övrigt enligt de av 1918 års lagtida riksdag godkända grunderna för lindring i mindre bemedlade patienters å landsbygden sjukvårdskostnader höja det av Kungl. Maj:t å extra stat för tiden 1 januari—30 juni 1923 äskade anslaget 25.000 kr. med 40.000 kr. och således för ändamålet för angivna tid anvisa ett förhöjt förslagsanslag av kr. 65.000.

Stockholm den 21 januari 1922.

Ludwig Brännström.